

[Jan Petersen]

tigelsesfremgang. Hele atmosfæren i det politiske system, meldingerne i regeringskontorerne og fra Folketinget var, at der var mange arbejdspladser. Opsvinget lå som bekendt lige og ventede om hjørnet, 1-2 år måske i værste fald. Vi venter stadig væk!

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne på dette sene tidspunkt i debatten spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren vil oplyse over for os, der ikke er deltager i dette forlig – altså i Arbejdsmarkedsudvalget, for jeg går ikke ud fra, at ministeren sidder med tallene her – om de forudsætninger, der lå til grund for forliget, er forandret eller ikke.

Det er min bestemteste opfattelse, at forudsætningerne må være forandret, for fremskrivningen på det tidspunkt af forventningen til arbejdsløshedsstallet er jo blevet ændret ganske betydeligt, og når fru Pia Christmas-Møller står og taler om, at der ikke er sket ændringer af forudsætningerne, må vi i det mindste kunne få afklaret det. Derfor vil jeg bede ministeren om det, også som led i et godt parlamentarisk arbejde, således at selv de, der ikke er med i forliget, kan få de oplysninger, der lå til grund for dette forlig. For ellers bygger mit forslag jo også på nogle forkerte forudsætninger, og det ville jeg være meget betænkelig ved at få at vide at det gjorde, for jeg mener faktisk, at de tal, jeg har kendt til, og som har verseret i offentligheden, men som jeg jo ikke har i form af notater fra arbejdsministeren, har været af en størrelsesorden, så Socialdemokratiet og SF naturligvis også med fuld ret kunne sige: Forudsætningerne fra dengang, forliget blev indgået om dette her, er anderledes.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Der er jo ingen grund til at lægge skjul på, at denne diskussion om forligsbrud eller ej jo er en dødsensalvorlig diskussion. Det er ikke en diskussion, man normalt har. Jeg kan i alt fald ikke erindre, at vi i de otte år, jeg har siddet i Folketinget, har haft en sådan diskussion så kontant med Socialdemokratiet, som vi har haft her i dag.

Hvis vi ikke får det klaret på ordentlig vis partierne imellem, kan det få nogle meget negative konsekvenser for det fremtidige parla-

mentariske arbejde. Det vil jeg gøre hvad jeg kan for at undgå, men det er dødsensalvorligt, hvis man ikke kan stole på hinanden.

Fru Lilli Gyldenkilde bad om oplysninger vedrørende forliget, som vel er fra september måned 1988. Jeg står her med aftaleteksten, hvori det hedder i punkt 14:

»Der indføres ret til 2. arbejdstilbud for de ledige, der har gennemført 1. arbejdstilbud og efterfølgende har gennemført et af AF givet uddannelsestilbud af mindst 3 måneders varighed eller har deltaget i en uddannelse med uddannelsesydelse i mindst 6 måneder.«

Altså klingende klar tale: en ret til et 2. arbejdstilbud. Herefter selvfølgelig dagpengeregulering i 2½ år ganske efter de almindelige principper. Men der er en undtagelse fra den hovedregel, nemlig for de ledige, der er over 50. Der står således udtrykkeligt i forligets punkt 17, at der gives adgang til flere arbejdstilbud for ledige over 50 år. Altså kan man naturligvis så slutte modsætningsvis, at der ikke er mulighed for flere arbejdstilbud til personer under 50 år.

Så kan man diskutere ledighedsstallet. Jeg kan ikke huske præcis, hvad ledighedsstallet var på det tidspunkt i 1988. Vi ved, hvad ledighedsstallet ligger på i dag, og det er for højt, men man vil lede forgæves i aftaleteksten efter et forbehold om, at der skulle genforhandles, hvis ledighedsstallet udviklede sig anderledes, end hvad man kunne forvente på indgåelsestidspunktet – det findes ikke. Jeg er overbevist om, at man, da man regnede sig frem til, hvor mange penge der skulle anvendes til dette eller hint formål, sikkert har lavet nogle regneforudsætninger vedrørende ledighedens størrelse, men det har jeg ikke kendskab til, og jeg ved ikke, om det er noget, man overhovedet er i stand til at finde frem, men hvis man er det, er det selvfølgelig intet hemmeligt i det. Men det fundamentale er, at der overhovedet ikke er taget noget forbehold for en anden udvikling i ledighedsstørrelsen, end man forventede på daværende tidspunkt. Og forventninger til ledighedens størrelse er nu alligevel præget af en så stor usikkerhed, at hvis det havde været meningen, at man ville have taget et forbehold, havde man sikkert gjort det. Jo, det er en dødsens alvorlig sag, vi diskuterer her.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):